

พอดีเท่ากับพอพระทัย

>>> ชีวิตเราควรรหาหน้งนุ่มผืนใหญ่มาหุ้มโลก หรือ

หาหน้งนุ่มพอดีสองฝ้าทำมาหุ้มเท้าไว้ให้เรียบร้อย <<< ศานติทวะะ ปราชญ์ชาวอินเดีย

เมื่อร่างกายอ่อนล้า จิตใจย่อมหดหู่ เช่นกันเมื่อจิตใจเศร้าโศก ร่างกายก็เชื่องช้า สมองคิดไม่แล่น ไม่มีกะจิตกะใจทำอะไร ในช่วงชีวิตคนเราก็มักมีกับถึงเหล่านี้ได้ทั้งนั้น ความไม่สมดุลแบบนี้ นั้นอาจจะมาจากปัจจัยหลากหลายกันไป ด้วยเงื่อนไขชีวิตที่แตกต่างกัน เป้าหมาย และโทษที่แตกต่างกัน แม้กระทั่งวัย ศักยภาพ ประสบการณ์ ความพร้อมที่แตกต่างกัน ทำให้ความสุข ย่อมแตกต่างกัน เป็นธรรมดา เราควรที่จะพอใจ และภูมิใจกับความสุข ในจังหวะ และรูปแบบที่เหมาะสมแบบของเรา แบบพอดี เพราะความพอดีของเราแต่ละคนมีความแตกต่างกัน

ใช่หรือไม่ บนโลกนี้ส่วนมากมักถูกขับเคลื่อนด้วย “ความไม่พอ” มักถูกคำถักถางว่ายังดีไม่พอ ยังเก่งไม่พอ ยังมีไม่พอ ทำให้เราต้องโหยหาไขว่คว้าจนแคว้งคว้าง ยิ่งเราสะสมความสำเร็จ สุขแบบชั่วคราว เราก็ยิ่งให้ความสำคัญกับตัวเอง ลืมมองคนรอบข้าง เปล่งแสงแห่งตนจนหลงลืมแสงแห่งจักรวาลไป เราก็แค่แสงโคมไฟส่องเพียงที่ใดที่หนึ่ง หาใช่แสงส่องไปทั่วโลก เรายังต้องรู้จักพอ รู้ว่าพอดี และพอใจ อะไรที่พอเหมาะพอดี รู้จักพึงพอใจในสิ่งที่มี สิ่งที่ได้ จะขวนขวายสิ่งใด ก็ไม่ได้ทำด้วยโลก ด้วยความโกรธ แสวงหาด้วยความเข้าใจ และคำนึงว่าเราต้องแสวงหาน้ำพระทัยด้วยความสบายใจของเรา

การดำเนินชีวิตบนโลกที่มีหนามแหลมคม คอยเกี่ยวเหนี่ยวรั้งให้พลอดภัยเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ ไม่จำเป็นต้องครองโลก แค่รู้จักรักษาการรักษาใจให้สมดุล ก็สามารถอยู่กับโลกได้อย่างปลอดภัย ดำเนินชีวิตด้วยสันติสุขกับทุกคน ด้วยความรักของพระเจ้า โดยไม่หวังการตอบแทน **ชีวิตที่พอดี** ของเราเช่นนี้จะเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า...

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>